antifa ★ 66

τεύχος 1 > γαλάτσι > 11/07

ΚΟΥΙΖ ???

για απαιτητικούς λύτες

μαντέψτε ποιος έχει fan club στο γαλάτσι! ....

Το antifa 66 είναι μια αυτοοργανωμένη, αντιιεραρχική συλλογικότητα τα μέλη της οποίας αποτελούν κομμάτι της antifa κίνησης από το νοέμβρη του 2004. Έκτοτε δραστηριοποιούνται σταθερά στις μαχητικές κατευθύνσεις του αντιφασισμού, αντιρατσισμού και αντισεξισμού.
Το έντυπο αυτό που κρατάτε στα χέρια σας κυκλοφορεί στα πλαίσια της επιθυμίας μας να συναντηθούμε με άλλους αντιφασίστες, αντιφασίστριες της πόλης γι' αυτό και μοιράζεται χέρι με χέρι στο δρόμο.

F είναι το 6ο γράμμα της αγγλικής αλφαβήτου.
FF = 66
FF θα μπορούσε να σημαίνει και Fight Fascism. Λέμε τώρα...

Η κατάσταση έχει ως εξής:

Εδώ και κάνα εξάμηνο, κάτι τύποι που τους λένε GF -(Galatsi Front)-, γράφουνε **φασιστικά συνθήματα** στους τοίχους του Γαλατσίου. Του τύπου: μίλα ελληνικά ή ψόφα, χίτλερ φανς, φυλετικός πόλεμος και λοιπές εμπνεύσεις. Κολλάνε και αυτοκόλλητα. Με τη σβάστικα. Και το κάνουν σε μέρη που οι δικαιολογίες των φιλήσυχων πολιτών, δεν ξέρω, δεν τα δα, δεν ψήνουν κανέναν. Το δημαρχείο ακόμα θα 'γραφε αίμα- τιμή- χρυσή αυγή αν δεν το σβήναμε εμείς. Στους τοίχους του σχολείου στη Γαλατσίου έχουμε αδειάσει πόσα σπρέυ για να μη γράφει χίτλερ φανς. Για να μην πούμε για τα στενά και τις πλατείες.

Μίλα ελληνικά ή ψόφα. Μα καλά, κανείς δεν ενοχλείται;

Ε. όχι και κανείς. Ενοχλούμαστε εμείς. Και πολύ μάλιστα. Γι' αυτό και τα σβήνουμε. Όλοι έχουν δει τον πόλεμο συνθημάτων στους τοίχους του Γαλατσίου. Ενοχλούνται κι άλλοι. Που τα σβήνουν επίσης. Το βλέπουμε όταν πάμε να τα σβήσουμε κι είναι ήδη σβησμένα. Και σίγουρα ενοχλούνται οι πιο άμεσοι δέκτες της γαμημένης φασιστικής βλακείας. Οι μετανάστες. Που δεν ξέρουν ή δε θέλουν να μιλήσουν ελληνικά. Και ούτε να ψοφήσουν φυσικά. Ποιοι λοιπόν δεν ενοχλούνται; Όλοι αυτοί που είναι πολύ απασχολημένοι με τη βελτίωση των ήδη βολεμένων κωλοζωών τους για να σκοτιστούν από τη βαρβαρότητα που σέρνεται στους δρόμους. Όλοι αυτοί που δε σκάνε άμα ο αλβανός γείτονας ή συμμαθητής γίνεται καθημερινά δέκτης αυτής της βαρβαρότητας. Αυτοί που με τη σιωπή ή με την επικρότησή τους- το "έξω οι ξένοι", είτε βροντοφωνάζεται στα εθνοπανηγύρια είτε μουρμουρίζεται στα νοικοκυριά είναι το ίδιο- εξασφαλίζουν το έδαφος για να φυτρώνουν και να αναπτύσσονται τα φασιστικά σκατά. Πόσο μάλλον όταν οι ζωές όλων αυτών δεν είναι συμπτωματικά πιο εύκολες από των μεταναστών. Χτίστηκαν πάνω στην υποτίμησή τους, χτίστηκαν με το αίμα χιλιάδων μεταναστών προλεταρίων εδώ και δεκαεφτά χρόνια. **Αυτοί δεν ενοχλούνται.**

Ο πόλεμος στους τοίχους κρατάει καιρό. Δίπλα: αφίσα που κολλήσαμε στο γαλάτσι και στη λαμπρινή τον ιούλιο που μας πέρασε

Θα τους ξέρετε...

Οι φασίστες δεν γίνονται φασίστες κάθε φορά που παίζει παρέλαση, ματς της εθνικής ή γιουροβίζιον. Δεν εξαφανίζονται μετά τα πογκρόμ για να ξαναβγούν στο επόμενο. Και δεν γίνονται φασίστες μόνο όταν φοράνε ραφτά εθνόσημα και γράφουνε στους τοίχους. Οι φασίστες είναι αυτοί που στη δουλειά στραβοκοιτάνε ή βρίζουν το μετανάστη συνάδελφο. Που στο σχολείο τσαμπουκαλεύονται με το μετανάστη συμμαθητή και θέλουν να γίνουν μπάτσοι. Που στη γειτονιά κρεμάνε ελληνικές σημαίες και ανοίγουν ρατσιστικές συζητήσεις. Σίγουρα στην καθημερινότητα. Και σίγουρα τους ξέρετε. Και δικαιολογίες του τύπου "ντάξει μωρέ, κατά τ' άλλα είναι καλό παιδί" δε χωράνε. Γιατί τα χίτλερ στον τοίχο και τα μαχαιρώματα κανενός ξεμοναχιασμένου μετανάστη δεν φυτρώνουν από το πουθενά. Είναι η χωρίς κανένα πλέον πρόσχημα έκφραση της βίας που ήδη ασκείται καθημερινά. Από αυτούς που κατά τ' άλλα είναι "καλά παιδιά" και από αυτούς που τους ανέχονται.

Συμπέρασμα:

Το άλλο μισό της βαρβαρότητας είναι να την ανέχεσαι. Δεν είναι γλαφυρή φιλολογία ή εξορκισμός. Είναι πολεμική θέση και ανάληψη ευθύνης. Η βαρβαρότητα υπάρχει. Και εδώ γύρω και παντού. Τη βλέπετε. Το ζήτημα που μπαίνει είναι: μαζί της ή εναντίον της. **Ενδιάμεσα δεν υπάρχουν.**

ΚΑΙ Η ΛΥΣΗ ΤΟΥ ΚΟΥΙΖ ΕΙΝΑΙ:
ο Χίτλερ!!!
ζει και τον κρύβουν στο γαλάτσι!

"Θα έρθουμε το βράδυ και θα σας γαμήσουμε..."

Στις 9 του Οκτώβρη στις εφημερίδες στριμώχτηκε μια ειδησούλα στα τελευταία φύλλα, πίσω από τους καυγάδες του πασόκ, τα κοινωνικά και ολοσέλιδα άρθρα για τις λακκούβες στους δρόμους. Μαθαίνουμε λοιπόν πως 50 με 60 νεοναζί με μηχανάκια και μαύρα στρατιωτικά ρούχα, επιτέθηκαν στο Ρέντη σε γειτονιά Πακιστανών εργατών με λοστούς και μαχαίρια, πως πέταξαν πέτρες στα παράθυρά τους, πως τους έσπασαν τις πόρτες με λοστούς και πως τους κυνήγησαν στις ταράτσες από όπου προσπαθούσαν να ξεφύγουν. Μαθαίνουμε πως αυτή ήταν η τρίτη φορά μέσα στην ίδια βδομάδα, πως είχαν έρθει το πρωί και τους προειδοποίησαν για το τι θα ακολουθούσε, "θα έρθουμε το βράδυ και θα σας γαμήσουμε..." είπαν και το έκαναν, δεν υπήρχε και κάτι να τους εμποδίσει.

Πογκρόμ λέγεται αυτό που συνέβη.

Έχουμε πάρει μια θέση εδώ και καιρό: **Αυτά που συνέβησαν στις 4 Σεπτεμβρίου του 2004** σε ολόκληρη την ελλάδα -όπου μετά την νίκη της εθνικής Αλβανίας επί της ελλάδας, φασίστες και μικροαστοί υπό την ανοχή της αστυνομίας επιτέθηκαν στους αλβανούς που πανηγύριζαν με επίσημο απολογισμό 300 τραυματίες και 1 νεκρό- **δεν ήταν ένα μεμονωμένο γεγονός** που πάει αυτό ήταν έγινε και δεν θα ξαναγίνει· **είναι η δημόσια έκφραση της καθημερινότητας στην ελλάδα.** Για εμάς έχει σημασία και επιλέγουμε να κοιτάμε αυτήν την ημέρα όχι γιατί είμαστε σκαλωμένοι με το παρελθόν, αλλά γιατί αυτά τα πράγματα, στον ένα ή τον άλλο βαθμό, συμβαίνουν σε όλα τα μήκη και τα πλάτη της ελλάδας, απλά δεν τα ακούμε όλα. Δεν ακούμε τίποτα γιατί οι ξυλοδαρμοί των μεταναστών εργατών, οι επιθέσεις των νεοναζί, η υποτίμηση και ο εξευτελισμός τους στους χώρους εργασίας δεν είναι γεγονότα που θεωρούνται άξια λόγου ή τελοσπάντων άξια κάποιας αναφοράς, όλοι τα ξέρουν, δεν είναι είδηση.

Και να λοιπόν η επίθεση στο ρέντη που ήρθε να μας θυμίσει αυτήν την σάπια πραγματικότητα με τον χειρότερο τρόπο.

Η αλήθεια είναι πως ο φασισμός στο Ρέντη και τις εκεί γύρω βιομηχανίες δεν είναι και πολύ κρυφός, ούτε και πολύ κομψός.

Είναι μέσα στα λόγια των αφεντικών που ουρλιάζουν διαταγές και προσβολές στους μετανάστες σκλάβους τους, που δουλεύουν 12ωρα για ψίχουλα.

Είναι στις καθημερινές σκούπες των μπάτσων στους Πακιστανούς την ώρα του σχολάσματος, μια κατάσταση που έγινε καθημερινή μετά την επίθεση των ναζί για να τους θυμίσει προφανώς ποια είναι η θέση τους και τι τους περιμένει αν τους μπουν και τίποτα μυστήριες ιδέες.

Γιατί είναι τσάμπα

Είναι μέσα στα σπίτια-παράγκες που περιμένουν όποιον γλιτώσει. Είναι μέσα στους δρόμους, στις νταλίκες, στις βιομηχανίες και στα λεωφορεία. Είναι μέσα στα βλέμματα του ρατσιστικού μίσους από όλους γύρω τους. Και όλα αυτά δεν υπάρχει κανένα πρόβλημα να βρίσκονται ουσιαστικά μεσοτοιχία με μεγαθήρια ιλουστρασιόν κατανάλωσης και πολυχώρους διασκέδασης. Η βία κατά των μεταναστών δεν συμβαίνει απλώς, αλλά είναι και αόρατη για όσους επιλέγουν να μην τη βλέπουν. Γιατί όμως κουνιούνται έτσι οι ναζήδες; Η απάντηση είναι εύκολη...

Γιατί είναι τσάμπα.

τους κυνηγάει κανείς;

Ποιος θα τους κυνηγήσει; Η αστυνομία χέστηκε, δικά τους παιδιά είναι άλλωστε. Οι γείτονες έλληνες; Ως γνωστόν, "η γειτονιά" είναι η μεγαλύτερη χαβούζα αδιαφορίας, και γιατί να ασχοληθεί άλλωστε αφού και αυτοί χαίρονται τα οφέλη της υποτιμημένης εργατικής τους δύναμης; Τα αφεντικά τους; Χέστηκαν, η δεξαμενή από την οποία μπορούν να μαζεύουν εξαθλιωμένους προλετάριους έτοιμους να δεχτούν κάθε καθεστώς είναι ανεξάντλητη, πόσο μάλλον που **είναι απαραίτητο να σου συμβαίνουν τέτοια σκηνικά για να δέχεσαι να δουλέψεις υπό οποιεσδήποτε συνθήκες**. Στο κάτω κάτω αυτός δεν είναι και ο πραγματικός λόγος που συμβαίνουν;

Τα κρυφά χαμόγελα των ελλήνων προς τους νεοναζί και τις δουλειές τους, η είσοδος τους στην βουλή, η απόλυτη κάλυψη τους από την αστυνομία, είναι οι συνθήκες που τους έχουν δώσει την ικανότητα ορισμένα πράματα να τους είναι εξαιρετικά εύκολα. Και τους είναι εξαιρετικά εύκολο να μαζεύουν σκατοκέφαλους ματσό νεολαίους και να τους τραβάνε για εκπαίδευση στην βία επάνω στους πιο ανυπεράσπιστους. Είναι εύκολο να βλέπουν τον "ανδρισμό" τους και την "μαγκιά" τους, είναι εύκολο να φαντασιώνονται πως κάνουν "εθνικό αγώνα". Και είναι εύκολο να το κάνουν αυτό ξανά και ξανά. **Τσάμπα μαγκιά πουλάνε όμως!** Αυτό που πραγματικά είναι, είναι κάτι ύπουλοι θρασύδειλοι γαμιόληδες που επιτίθονται με τις πλάτες της αστυνομίας.

for SOME ACTION....

Τέτοια γεγονότα δεν είναι η πρώτη φορά που φτάνουν στα αυτιά μας. Το ξέρουμε πως τέτοιες πρακτικές είναι μέσα στο ρεπερτόριο τους και ξέρουμε πως **αν δεν τους εμποδίσει κανείς θα συνεχίσουν** και πως τις περισσότερες δεν θα τις μαθαίνουμε καν. Πρέπει όμως να δούμε και τι πραγματικά ετοιμάζουν. Έχουμε μπροστά μας έναν δολοφονικό μηχανισμό υπό διαμόρφωση, έχουμε την προσπάθεια εκπαίδευσης από μεριάς τους, μιας ομάδας κρούσης.

Και παλιά τέτοια ζώα είχαν ιδρύσει ομάδες εφόδου. Ομάδες παρακρατικών που επιτίθονται σε ξένους, σε απεργούς και σε ότι δεν ταιριάζει στην εικόνα της γαμω-άριας λογικής τους. Ομάδες που θα φτάνουν εκεί που το κράτος μόνο του δεν μπορεί γιατί είναι υπερβολικά βρόμικα.

Ε, λοιπόν αυτό δεν γίνεται να το επιτρέψουμε. Είναι πλέον επιτακτική η ανάγκη να βρεθούμε όσοι δεν την παλεύουμε άλλο με όλα αυτά τα σκατά, όσοι καταλαβαίνουμε πως αυτά δεν είναι τα χειρότερα, είναι απλώς η αρχή, και να τους ανοίξουμε τα άδεια κεφάλια.

Τι κόλλημα φάγαμε;

Τι κόλλημα φάγαμε;

Ποιοι είναι οι νεοναζί Γαλατσίου;

Τι θέλετε τώρα; Ν' αρχίσουμε τα γνωστά με τους **νοσταλγούς του Χίτλερ** που βρωμάνε ναφθαλίνη;

Να πούμε για **τις σχέσεις τους με τους μπάτσους** και την ασφάλεια;

Να ματαξαναπούμε ότι άνθρωπος που γράφει **"Hitler Fans"** στους τοίχους είναι σακατεμένος με 2000 τρόπους, σεξουαλικά καταπιεσμένος, βίαιος στους αδύνατους, γλύφτης στους δυνατούς, και ηλίθιος μόνο όταν δεν είναι πράκτορας;

Και **γιατί δηλαδή να τα πούμε όλ' αυτά**; Τα κρύβουν τα media; Είναι άγνωστα;

Είναι άγνωστο ότι το καλοκαίρι που μας πέρασε **οι νεοναζί του Γαλατσίου μαχαίρωσαν ένα μοναχικό μικροπωλητή** στη συμβολή των μάλλον κεντρικών οδών Γαλατσίου και Βεΐκου;

`Η μήπως θέλει πολλή φαντασία για να φανταστεί κανείς **ποιοι θρασύδειλοι συμμετείχαν στα διαδοχικά μικροπογκρόμ εναντίον των πακιστανών εργατών στου Ρέντη;**

Τί σημαίνουν όλα αυτά;

`Οχι λοιπόν, δεν είναι γραφικοί οι νεοναζί, ούτε καν στη Γαλατσιώτικη παραλλαγή τους. `Οπως δεν είναι γραφικό να είναι όλη η οδός Γαλατσίου τιγκαρισμένη με σβάστικες (δεν είναι, γιατί τις σβήνουμε εμείς). `Οποιος νομίζει ότι αυτά είναι αστεία πράγματα, ας το σκεφτεί δυο φορές:

1. Είσαι μετανάστης εργάτης. Κάθε πρωί σηκώνεσαι από τα άγρια χαράματα για δουλειά και παίρνεις το λεωφορείο. Το λεωφορείο περνάει από ένα μεγάλο δρόμο. Ο δρόμος είναι γεμάτος συνθήματα με σβάστικες που κανείς δεν φιλοτιμείται να σβήσει. `Οταν ρωτάς σου λένε ότι τα συνθήματα λένε "Εξω οι Ξένοι". Μετά μπορείς να πας να αντιμετωπίσεις το αφεντικό και τους επιστάτες του.

2. Είσαι μαθητής με γονείς μετανάστες. Κάθε πρωί σηκώνεσαι από τα άγρια χαράματα για σχολείο. Φτάνεις νυσταγμένος και απ' έξω βλέπεις να γράφει "Μίλα Ελληνικά ή Ψόφα". Μετά μπορείς να πας να αντιμετωπίσεις το δάσκαλο, τους απουσιολόγους του και τους βαθμούς του.

Και στις δύο περιπτώσεις, γνωρίζεις ότι αυτοί που τα έγραψαν είναι κάποιοι από τους γύρω σου.

Και στις δύο περιπτώσεις γνωρίζεις ότι πίσω από όλα αυτά περιμένουν οι μπάτσοι και τα αφεντικά.

Και στις δύο περιπτώσεις γνωρίζεις ότι κάποιοι θέλουν να φοβάσαι.

Το αν φοβούνται οι μετανάστες είναι στο χέρι τους. Αλλά όπως και να 'χει το γεγονός παραμένει: **Με μηδαμινές μαλακιούλες, με βλέμματα και με νεύματα, με την εξουσία του αφεντικού και του μαλάκα δάσκαλου, με τη βία του φασίστα και του μπάτσου:**

`Ετσι αυτή η χώρα κανονίζει τους μισθούς της!

`Ετσι αποφασίζει ποιοι "παίρνουν τα γράμματα" και ποιοι όχι!

`Ετσι, ανεπαίσθητα, καλπάζει **η ελληνική μορφή του απαρτχάιντ.**

Εμείς ποιοι είμαστε;

Αν μας δει κανείς, είμαστε σχετικά φυσιολογικοί άνθρωποι. Είμαστε άντρες και γυναίκες, από δεκαέξι έως σαράντα ετών, δουλεύουμε σε δουλειές του κώλου... Ξέρετε τώρα, η γενιά των 700 ευρώ, έχει βουίξει ο τόπος. Εν πάσει περιπτώσει: Καθόλου το είδος ανθρώπου που έχει το χρόνο, το χρήμα, ή την όρεξη να ασχολείται με γραφικότητες.

Αλλά δεν είναι γραφικό που σήμερα στο Γαλάτσι ένας νεοναζιστικός πυρήνας τολμάει να κουνιέται.

Δεν είναι γραφικό που η Χρυσή Αυγή σούρνεται στο διπλανό διαμέρισμα.

Δεν είναι γραφικό που δέκα κομπλεξικοί ξεκινούν από το Γαλάτσι και πάνε για εξάσκηση στου Ρέντη.

Δεν είναι γραφικό που όλοι μαζί οι σιωπηλοί φασίστες της γειτονιάς -σβάστικες ξεσβάστικες- ετοιμάζονται στα μουλωχτά για το επόμενο ρατσιστικό πογκρόμ.

φωτό από τοίχο σχολείου όπου θυσιάστηκε μια μπλούζα προκειμένου να σκεπαστεί το στένσιλ που καλούσε στη γιορτούλα των ναζί.
Είναι διασκεδαστικό, ακόμα και αν δεν έχεις σπρέυ ή μαρκαδόρο πάνω σου, να μπορείς να κάνεις κάτι για να τους χαλάσεις την προπαγάνδα. Μπράβο στο σχολείο του πειραιά!

Ε όχι δα!

Το ξέρουμε κι εμείς, το ξέρουν κι οι μπάτσοι, το ξέρουν ως κι οι καθυστερημένοι με τις σβάστικες: **Ούτε οι ντόπιοι που τους έχει απομείνει λίγο μυαλό, ούτε βέβαια κι οι μετανάστες, είναι διατεθειμένοι να κάθονται να βλέπουν τη μαλακία να αλωνίζει στους δρόμους**. Αυτό είναι γνωστό από τις βραδυνές βόλτες, από τα σβησίματα, από τις φάπες που έχουν πέσει και θα πέσουν. Δεν είναι δική τους αυτή η πόλη. Το αντίθετο, το ακριβώς αντίθετο. Όλοι αυτοί που **δεν ανεχόμαστε άλλο τους νεοναζί και τους φίλους τους**, πάντοτε είμασταν περισσότεροι, πιο αποφασισμένοι, και όταν χρειαζόταν πιο σκληροί από δαύτους.

Τώρα τελευταία όμως, όλο και καλύτερα παίρνουμε χαμπάρι κάτι βασικό: **Δεν είμαστε μόνοι μας.**

Έχουμε βρεθεί όλοι μαζί στο δρόμο.

Και θα βρεθούμε ξανά.

Και τα υπόλοιπα θα ακολουθήσουν.

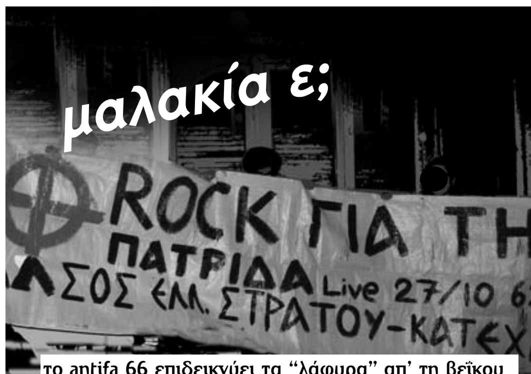
Τα 'χουμε πάρει στο κρανίο!

Τα 'χουμε πάρει στο κρανίο με τις μαλακίες τους! Και με τις σβάστικες, και με τα ξενύχτια που τραβάμε για να τις σβήσουμε, και με τα "έξω οι ξένοι" και με τις λοιπές εμπνεύσεις τους.

Και ξέρετε γιατί;

Γιατί με κάθε μαλακία που γράφουνε αυτοί οι μπούφοι, με κάθε τους βήμα σε τούτη δω και σε κάθε γειτονιά, με κάθε πόντο ανοχής που κερδίζουν, ένα αφεντικό γίνεται πιο πλούσιο, ένας μισθός χαμηλότερος, ένας μπάτσος χαμογελάει, ένας μαλάκας δάσκαλος δικαιώνεται, κι ένας από εμάς το βουλώνει!

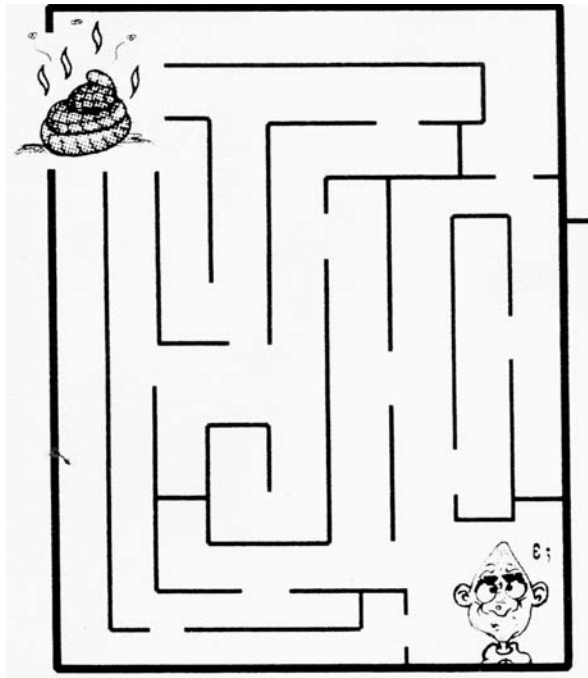
το antifa 66 επιδεικνύει τα "λάφυρα" απ' τη βεΐκου

Το Σάββατο παραμονή της 28ης Οκτωβρίου (περίεργο ε;) οι ναζί είχαν ένα παρτάκι δίπλα στο υπουργείο δημόσιας τάξεως. Ωραία εθνικά συγκροτήματα παρέστησαν, με ονόματα όπως "Πογκρόμ", ξέρετε τώρα... Προφανώς για να μπουν τα σχετικά πανώ στις γέφυρες της Βεΐκου, θα τραβήχτηκαν οι Γαλατσιώτες νεοναζί.
Τραβηχτήκαμε όμως κι εμείς!

Κοίτα να δεις όμως! Στο πανηγυράκι τους, μαζευτήκανε μια φορά στη ζωή τους πάνω από δεκα και πήρανε αέρα. Να σου λοιπόν καμιά τριανταριά κομπλεξικοί κατά τις δύο το βράδυ στο Σύνταγμα! Και να που αυτοί οι τριάντα μαχαιρώσανε ένα μικροπωλητή γιατί δεν τους άρεσε το χρώμα του και η δουλειά του (ε καλά, αν ήταν Πακιστανός manager δεν θα τον ακουμπάγανε, είναι βέβαιο).

Ξέρετε τί είπαμε μετά; Καλά ξηγηθήκαμε, αλλά έπρεπε πιο γρήγορα! Γιατί όσο πιο γρήγορα τα κατεβάζουμε, τόσο λιγότεροι κομπλεξικοί στη ναζιστική χοροεσπερίδα, και τόσο λιγότεροι κομπλεξικοί στο Σύνταγμα. Κι έτσι δε μαχαιρώνεται κανένας. Γιατί μη νομίζετε· οι χέστες, άμα μαζεύονται από έξι εφτά και κάτω, δεν πειράζουν ούτε κουνούπι!

ΒΟΗΘΗΣΤΕ ΤΑ ΣΚΑΤΑ ΝΑ ΦΤΑΣΟΥΝ ΣΤΟ ΦΑΣΙΣΤΑ

Θέλετε να δράσετε ενάντια στους νεοναζί της γειτονιάς σας; Πανεύκολο! Μπορείτε να φωνάξετε τα κανάλια να τους πάρουν συνέντευξη, τους μπάτσους για να πιούνε καφέ παρεούλα, τους παπάδες να τραβήξουν έναν αγιασμό στον καινούριο πυρήνα, τους δημάρχους για να ρίξουν καμιά δημοκρατική καταγγελία... Φυσικά μπορεί και απλώς να θέλετε να γνωριστούμε!
antifa66@gmail.com

Δε χανόμαστε, ε;!

antifa διαδήλωση μνήμης ενάντια στο ρατσισμό (20-10-2007). Τι λέγαμε; Δεν είμαστε μόνοι μας!